

Slovenija izhaja vsaki teden dvakrat, in sicer vsaki torek in petik. Predplačuje se za celo leto v založnici v Ljubljani 7 gold., za polleta 3 gold. in $\frac{1}{2}$, za ene kvatre 1 gold. in 45 kr. Za celoletno pošiljanje na dom v Ljubljani se odrajtuje še $\frac{1}{2}$ gold. Za po pošti pošiljano Slovenijo je celoletno plačilo 8 gold., polletno 4 gold., za ene kvatre 2 gold.

Nektere misli rodoljuba.

(A.G.) V življenju ni nikdar prestanka, in kjer je prestanek, tam ni življenja, — star pregovor, vendar večno-resničnih besed. En sam pogled v mnogoverstno okinčani hram (slavno vežo) veličanstvene narave ali prirode, kakor na list dogodivšine narodov sveta nas prepriča živo o ti vedno stanovitni resnici. Brezštevilne stvari vsak hip v prirodi postanejo in poginejo. V smerti ene reči dobi drugih tisuč in tisuč življenje. Smert rodi življenje in življenje smert. Ravno to, kar nas priroda vsak dan in vedno uči, se vidi tudi v dušnim življenju, v duhu narodov. Tud tu je vedno napredovanje (Fortschritt) in gibanje, če ravno ne pri vsih enako, vendar ni nikoder mirniga obstoja. Narod ali napreduje ali nazaj gre, duh v njemu nikdar ne zastane. Vsakimu narodu pa je od nar višji modrosti lastna pot pokazana, na kateri se njegov duh razvija in napreduje, in se visokimu namenu človečanstva približuje. Le na ti od nar višji previdnosti odločeni poti se zamore narod naravno razsnovati, njega duh brez zadržka napredovati, in do višjiga izobraženja dospeti. Vendar nebrojno vzrokov in okolštin se rodi v krilu časov, zavoljo katerih so narodi, to odmerjeno stezo popustivši, se na drugo jim ptujo podali, duh z nenavajeno hrano redili in mu neprilicne mladike vcepali; kaj čuda — če tako nenaravno obdelano polje po volji ne obrodi, in obilniga sadu ne prinese?! Koliko dalej taki narod po novi poti naprej gre, toliko bolj se od svoje oddalji, in v narodnim izobraženju zastane.

Taki narodi grejo nazaj gledé na svojo lastno pot, in na novi ptuji pa tudi nikoli dalje ne pridejo, za visoko stopnjo izobraženja zmiram negodni. Revno lezejo za ptujcem, v sužni ponižnosti častejo slepotno njegove izdelke, zaničevavši dela narodniga duha.

Vendar po stvarniku veseljnosti v narod vložena iskrica: „narodnost“, nikdar ne vgasne; ona tli, in tleti ne neha med pišam protivnih viharjev, in vse burje in nevihte ljute je nikdar ne zamorejo popolnoma zatreti. Vlado narodov čuje nad njo, jo varje pogube, in jo bode zbudil in oživil o godnim času, in zatiravna sila se bo razkrušila enako trohljivemu stremenu; zakaj Bog je gospodar; on svojim večnim postavam, ki jih je natori predpisal, veljavnost poda!

Neprenehama leti hitrokrilni čas, in v njem vstanejo narodi, cvetejo, ocvetó in zginejo. Tudi za nas Slovence mora priti doba, zdramiti se iz dolgiga spanja in oterpenja.

Če obrnemo svoj pogled malo okoli nas, na perzadevanje in gibanje narodov, na njih želje, misli in mnenja, moramo spoznati, da smo imenitne čase doživeli, čase o katerih se duh človečanstva tako rekoč prelomi in razkruši, da zamore kakor feniks dobi primerjen, nov in očiščen od žlindre pretečenih časov zopet se vzdigniti. Mi vidimo evropskih držav obzidje se majati, slišimo narode samovoljnim vladijam perteti in grozeti, se zavolj nebrojno storjenih krivic nad njim zmašovati. Vidimo pa tudi nemaljive pravice človeštva od ravno tistih narodov zaničljivo po tleh valjati, kateri imajo pri vsaki priložnosti sveto besedo „svoboda“ in „enakost narodov“, v ustih. Mi vidimo in čutimo naše sosedne narode ošabno in prevzetno svoje gospodarske glave vzdigovati,

in po napeljavi peklenke sebičnosti (Selbstsucht) in hlepenja po gospodarstvu drugim narodom nezastarane pravice kratiti in zlobno jemati. Tudi okoli nas, v naši mili Slovenii slišimo take nevarne in toliko nevarniši glasove, kolikor brezskerbniši in nemarniši bodemo ostali. Slovenci! doba sedajna je taka, da ni čas rok križama deržati, ampak neprenehljivo delati in se truditi, ter jeznu hudourniku zajez nasprot postaviti, če ne, nas bojo naši vnuki hudo, hudo obsodili. Treba je, bratji Slovenci, pogovora, sloge, treba je naše zadržbe in okolšine premisliti, naše potrebe in pomankljivosti si vzajemno razodeti in prevdariti, k čimur nam slovenski za naš prid se poganjajoči časopisi priložnost ponujajo.

Nar hujši sovražnik nas Slovencev je nemškutarstvo, ktero je naši mili Slovenii tako globoko v serce že svoje morivne kremple vsadilo, da nas, ako vse dobro prevdarimo, zares mora začudenje objiti, viditi, da je nam ni še z svojim strupenim duham popolnoma umorilo. Od devetiga stoletja sem, je naša narodnost v vednim bojvanju, v vednim terplenju! Nesloga in nesrečni medsebojni prepripi med bratji Slavjani nas je ptujcem popolnoma izročila, in nas v narodnim obziru njih sužne storila. Od te nesrečne dobe zdihuje in stoka Slovenija od stoletja do stoletja pod ptujšino, in kar je terpela in kar je zgubila dozdej jeziku izreči ni moč, duhu razumiti ne. Domači slovenski jezik, kakor jezik zaničevanih sužnih, je bil od vsih očitnih opravil prepahnen, in neznana ptuja Nemšina vrinjena. Zemliša celiga slovenskiga naroda se razdeljijo med nemške dvornike in osnujejo se grajšine po nemškim kopitu, tako se vpeljejo v naše dežele nam neznano nevoljništvo, lenstvo (Lehenwesen) in druge kmetijo in obertnost zlo zatirajoče naprave.

Vendar kaj bi popisaval vse grenke nasledke poprejšniga ravnanja z nami, saj nam sedajni stan naše domovine nar bolj žalosten dokaz tega da, tako da z ranjenim srcem z našim ljubim Koseskim lahko rečemo: „Zadniga, zdelo se je, de bila bo ura Slovenca“.

Tako dalječ nas je osoda donesla, da presleplen narod že sam sebe več nespozna; ne vé alj je Nemeč, ali Slovenc, ali merzel ali gorak. Narodni ponos in občut, od nekđaj buditelja nar slavniših činov (del) sta nas zapustila. Nezaupljivost, sovraštvo in razpertije mejé gospódo od prostiga ljudstva, vse žalostni nasledki nesrečne naprave, da gospod drugi jezik in ne materniga govori.

Hudo, hudo mora rodoljuba serce zaboleti, viditi Slovence med saboj, zaničevaje materni jezik, le po ptuje se razgovarjati in pozdravljati. Če ima le sukno se že po nemško pači, ako ravno se mu vstavlja. Še kmetji in drugi prosti ljudje si za dokaj štejejo in obrajtajo, ako kake nemške drobavse znajo, in koj pri prvih besedah, ki jih boš ž njim spregovoril, jih bo med slovenšno pomešal, in ti z tim oznaniti hotel, da tudi on vse zveličajoči nemški jezik razumi. O mati Slava, kako preslepleni so tvoji otroci!! — Tudi mnogo naših Slovenk, katerih slavo naš glasoviti pesnik tako krasno poje: „Slovenske dekleta so limbarjev cvet,

So tenke ko jelke, njih usta so med“ je že tega strupeniga duha navdanih, in v terdim nemškim jeziku si lepe ustlice pačijo, namesto, da bi se gladko tekoče Slovensine va-

dili. Le nemšina v šolah vlada, le po nemško se po pisarnicah piše, nemški so vsi javni poklici, oznambe, vse dela in oprave vradnije — in nihče jih ne razumi. Dostokrat iše slovenski kmet celi dan moža, da mu pove kaj je na listu, ki ga je od gosposke dobil zapisano. Ptuj Nemeč, ki jezika narodoviga ne razumi, in se ga tudi naučiti nekaj ne more nekaj noče, vbogo ljudstvo zmerja, mu neumnost očita, samo zato, ker kmetu nezamore razumljivo slovensko dopovedati, kar mu hoče. In taki uradniki čez blagor in premoženje, čez svobodo in življenje Slovencev razsodbo imajo. Kje je pravica!?

Taki je stan naše premile domovine, da se Bog vsmili! Vsi kraji in mesta, vsi logi in planine, vse živo in mertvo ječi in stoka pod težo železniga jarma, kteriga nam nemško pisarstvo (Bureaukratie) in nemško gospodstvo (Aristokratie) na vrat tlačí. Taki je stan, da vsak, v kteriga sercu sveta krepost: ljubezen do domovine in naroda še ni popolnoma vgasnila, nar serčnejši želi in hrepeni po sredstvih in pripomočkih ta žalosten stan domovine poboljšati, in otamneni biser iz prahu na svitli dan potegniti, in sončnimu blesku enako ga očistiti. In kaj je pravici in duhu ustave bolj primerjeno?! In vendar se je toliko Slovencev in ptujcev v naši domovini najđilo, ki se od slavjanskiga kruha živijo, in te Bogu in ljudem dopadljive želje z nami ne delijo, ampak nas opravljajo in hudo jezik brusijo, odkar se je mala družba rodoljubov osnovala v dosego tega imenitniga namena. Taki ljudji alj so nevsmileniga in popačeniga serca, da imajo vedno le sami sebe v očeh, za blagor in srečo cele domovine se pa ne zmenijo; alj so pa tako kratkovidni, da stanu naše domovine, duha in sedajniga gibanja narodov v njegovi celi imenitnosti ne zapopadejo, in se zato vsakimu jezikovavcu preslepti dajo, brez samostalniga razsoda in mnenja. In tacih ljudi je dovolj na deželi, na kup pa v mestih, sosebno med vradništvam in gospodstvam. Nekoliko boljši je teržtvo. Nar boljšiga duha zastran narodnosti, med izobraženimi stanoví je gotovo duhovšina, in nji se moramo zahvaliti, de je kmetija, jedro naroda, še čisto slovenskiga duha, vkljub vsem zvijačam in krivicam, vsemu zatiranju in mučenju skoz toliko sto let.

Na te, prosto ljudstvo, čisto zernce našiga naroda, so zato oči male nemočne množice verlih rodoljubov obrnene. K tebi doni mili glas jokajoče Slovenije, k tebi se razlega jok in stok tvojih zatertih brezserčno tlačeniš sinov, zakaj v tebi je moč, se vedno razširajočo ljuljko in pleve iz čiste pšenice naše slovenske domovine populiti!

Kako bi se zamoglo jugoslavjanskim braniteljam Austrie pomagati.

Ogersko ministerstvo je državnemu zboru v Pešti predlog izročilo, po kterim bi se imelo 200.000 vojakov na noge spraviti in pa 42 milionov gold. na posodo vzeti. To je Košut iztuhtal za rešenje domovine, kakor se pravi, in državni zbor je brez vsiga pomislika in prevdarka privoljil. Ako ravno je težko verjeti, de bi Ogerska dežela toliko milionov prenesli zamogla in de bi s tem Hervatam in Serbam kaj strahu zavdali, ker so oni rojeni vojsaki

in tudi od vseh strani sveta, ako je treba od svojih slavjanskih bratov pomoč dobijo, zna vendar Madžaram tolika šuma dnarjev, katerih Hervati nigdar skupej zpravititi ne morejo, serčnost povzdigniti, in to serčnost potlačiti, ni drugiga treba, kakor to: de se v Austrii povabilo razpiše, Hervate, ako bi se v resnici vojska pričela, z dnarnimi prineski podpirati.

Taki razglas bi mogli vsi časopisi prinesiti in bi že sam na sebi ogersko hrepenenje po vojski močno razhladil; za to bi se posebni odbor napraviti mogel in vsi prineski bi se mogli s to obljubo zapisati, de se pred ne izplačajo, ko kader se za res vojska vname. Mi smo prepričani, de ako bi se nekteri udi držav-niga zbora na Dunaju te misli poprijeli in jo izpeljali, bi se kervava vojska lahko zadržala in državni zbor bi čas imel, Madžaram po-goje miru predpisati; zakaj to je visoka in prva dolžnost državniga zbora državljanjski vojski konec storiti in celost Austrie obvar-vati, prisilivši Madžare ako je treba, z nar-ojstrejšimi sredstvi, de razdruživne misli (Se-parationsgelüste) opusté, in vesoljni središnji zbor z središnjim ministerstvom in enim edinim vladarjem ne le po imenu (ko doslej) temuč v resnici ko glavo spoznajo.

(Okrajš. po Slav. Centr.-Bl.)

Austrijsko Cesarstvo.

Dunaj.

24. dan Maliga serpana je bila prva seja ustavo dajavniga zbora. Česki poslanec Rieger je poprašal ministre, zakaj de se poslanec Dr. Brauner iz ječe ne izpusti; ali se bode namesto njega druga volitev napravila, ali bode v Pragi skrivno sodno preiskovanje še zmiram ter-pelo, dalej ali je Praga osvobodjena od obsede in vojaške postave in ali se bodo spisi čez Pražki poboj državnemu zboru pokazali. Mi-nistri so odgovorili, de zastran Braunerja nič gotoviga ne vedó, de bodo natanjčno razlago tirjali, de je obseda v Pragi v resnici minula in de bodo spisi preiskovavne komisije se zboru že izročili.

Tudi je bilo omenjeno, zakaj de na Dunaju, kjer toliko političkih časopisov izhaja, samo „Wiener Zeitung“ štampel ima; na to je mi-nisterstvo obljubilo v ti reči primerne prena-redbe vpeljati.

Dalej so se posvetovali o opravnim redu državniga zbora. —

Od hervaško-slavonskiga zbora so na Du-naj poslani gg. Kukuljevič, Vukotinović, Žuvič in Georgievič zastran poravnave z Madžari. Pripoveduje se, de so jim nadvojvoda Joan in pa ministri rekli, de popolnoma pravico Her-vatov spoznajo, pa de jim proti Madžaram vendar pomagati ne morajo. Na take odgovore so Slavjani že navajeni! Kakor se sliši, bodo ti štirje hervaški poslanci iskali pristop v der-žavni zbor na Dunaju, de bi se pri posveto-vanju vdeležili.

Nemci se zlo jezijo, de vsi slavjanski zborniki, naj sedijo na levi ali desni ali v sredi, skupej vlečejo. Pravijo, de so se bili zmenili volitev predsednika le za to odložiti, de bi svojo moč v zboru zvedili, in de so berž po smagi sklenili Dunajčana predsednika sredne veljave, izbrati; de bi s tem Nemcam tako re-koč poklon storili, in de so za to slavjanskim kmetam spiske dajali, na katerih je bilo ime Šmita zapisano.

Slovenske dežele.

Iz Gorice (iz prijateljskiga dopisa). V ilirskim primorju se narodnost zmiram bolj raz-širja in oživlja; sosebno mladi duhovniki go-riške in drugih škofij so se z tako serčnostjo in sveto gorečnostjo slavjanstva poprijeli, de upati smemo popolno zmago zoper vse apo-steljne laščine in nemščine.

V Terstu je sicer za res neka nemška stranka, ki jo družba „austrijski (?) Lloyd“

pod klobukam ima; vendar še ni silno število Teržacanov premagala, ki se krepko Austrie deržijo, in za edino rešenje od nevarnosti, ko vsem od te nove nemške države perti, enakopravnost (Gleichberechtigung) laške in slavjanske narodnosti v ilirskim primorju očitno spoznajo. Ravno tako tudi okoli Gorice nar-boljši duh vlada, in de so nemško bandero v Gorici razpeli; je le tem pripisati, ker je nad-vojvoda Joan občno ljubljén princ; za to so pa tudi pri ti slavnosti pametno: „Blagor našim (austrijskim, ne nemškim) Cesar-ju“ peli in je tudi še tisti dan satira na Nemce se očitno brala. Zastonj se tedej šopiri revni W.M. v časopisu austrijskiga Lloyda in brave slepari, kakor de bi Gorica bila „deutschge-sinnt“. Tudi čez tukajšno slavjansko brav-no društvo, čigar ud je po nevrednosti bil, ravno tisti mazač v imenovanim časopisu trosi, de sicer Goriška družba Slavjanov (Slaven-verein) iz poštenih mož obstoji, (gotovo, od-kar več njega zraven ni!), de pa v Gorici in okolišini nič simpatie ne najde, ker je Gorica „österreichisch-deutsch gesinnt“ (zabitost! ka-ko je to na enkrat mogoče?), in de kolikor se vijejo in krivijo, se vendar v pogovorih le nemš-kiga jezika, ki je njim izobraženje prinesel, poslužiti morajo. (Ž njim se je moglo po nemško govoriti, kjer nobeniga slavjanskiga narečja ne zna). Kdo pa je ta W.M.? Revni, Goričanam dobro znani, česki odpadnik, ki barvo vedno premenjuje, ki je vpervič bil Ne-mec, potem pa s nekimi českimi sostavki po pohvali svojih rojakov zastonj se slini, ki je po tem nekoliko že Slovenec tel biti, in zdaj pa že tiste, ki svoj narod čez vse ljubijo, v svojim nemško-judovskim kosmopolitizmu Hot-tentote imenuje (Glej Ljubl. ilirski list). O njemu veljajo besede slavniga Kolara: „Pol toho, pol toho, jak netopyři mají“; to je o-studna žival, ki se svitlobe boji! —

Iz Noviga mesta zvemo, po dopisu 25. t. m. de ste dve kompanii madžarskiga regi-menta Don Miguel, ki ste bile pri Šegedinu od Serbov vjeti, in ki nju je ban Jelačić v Italio poslal, tam za Austrio se bojevat, pri s. Jer-neju (St. Barthelmä) na Dolenskim po madž. kurirju vkaz dobili, po skrivnih potih se nazaj na Oggersko zaviti. S tem pa niste zadovoljni.

Narodna straža v Galinjani. Tudi Galinjansko mesto v notranji Istrii si je osnovalo svojo narodno stražo iz 128 mož pod vodstvom Drja zdravilstva in posestnika g. Go-denberga, stotnika. 30. dan Velikitravna, ko se je obhajal god Ferdinanda I. in pa 29. d. Rožnika, ko se je praznovala ustava, se je narodna straža lepo obnesla v sredi velike množice ljudstva, zbraniga pri lepim djanju, ki je zvestobo do vladarja in pa ljubezen do svobode spričevalo. In v sredi božjih obredov se je tudi cerkev vdeležila vesoljniga veselja, in od svete prižnice (stolice) so se razlagale ljudstvu dobrote, ki jih ustava prinese, v nar-odnim jeziku. Ta dan se je po sveti veži pervikrat razlegalo domorodno petje: narodna pesem ilirska:

Istria svomu kralju Ferdinandu I.

I.

Bože! živi našeg kralja
Ferdinanda dobroga!
Da nas vodi, kakor valja,
K slavi roda našega;
Ravnaj misli za nas blage
Večnom tvojom upravom,
I preslavne piši trage
Za njegovom zastavom.

I. t. d.

(Iz Istrie.)

Hervaška in slavonska dežela.

Graničarska armada (vojska) je na svetlo dala nasledni razglas:

Na Armado! (austrijsko)

Prigodbe narnovejših časov stojé pred na-mi. Odkod izvirajo, zamore vsakteri, ki je mirno na-nje pazil, berž previditi. Tudi nas so zadele, zakaj nam na njih leži.

Svoboda, vsim narodam austrijskim po vladarju podeljena, je prešinila tudi naše persi, je razplamenela nepremakljivo našo zvestobo do cesarja in vesoljne austrijske države, in je izvišala in vkrepila naše gotovo ne prederzno upanje enakih pravic. Povemo to za to, ker čutimo, ker vi bratji vojaški, ker celi svet spozna, de smo čez mnogo vekov v radosti in žalosti vredno zraven vas stali, v bratovski spravi svojo moč, svojo serčnost (pogum) prestolu (tronu), zjedinjeni Austrii z veseljem v dar prinašali.

Bratji! V neganjivi zvestobi do cesarskiga prestola v zjedinjenim poganjanju za ohranjenje celosti države spoznamo tudi mi enako dolžnost z vami. Ona nikdar se majala ni in se majala ne bode. Vi vidite v dokaz te zve-stobe, kako so naši bratji v Italii serčneje ko drugikat zmago armade pribojevati pomagali; vidite, de na njih številni in moralni prevagi (Uebergewicht) leži prihodnost Austrie. — In vendar nas podredujejo (podveržejo) po ma-nifestih za plačilo (odmého) take se daruje-joče vdanosti separatizmu nasilniga nam ptu-jiga madžarskiga ministerstva, ministerstva, katerim ni sredstvo nobeno presveto, nobeno neskušeno, de bi le zvezo postavno držav razvezali in pa edino v svoji moralni edinosti in moči nezrušljivo družbo v državi — „arma-do“ — razdražili.

Bratji! Ali ne vžge serce vsakiga pošte-niga moža osramotenje, in nevredno ravnanje, katero so od tega absolutniga ministerstva sivi maršal Lederer, c. kr. armada, naš ban pred svetam prenesli?!

Ali ne objide groza sledniga pošteniga vojaka austrijskiga pred takim poroštvm naše svobode, enakosti in bratovšine? Ti vladi — še enkrat rečemo — prodavajo nas Austrii in dinastii zveste, pokorne graničare; prodajate nas, brez de bi se popred nas in naših zvestih za Austrio in dinastio ravno zdaj v boju sto-ječih 35,000 bratov prašalo; prodajate nas očitnim sovražnikom naše svobode in narodnosti — de bi od njih pokorno prejeli, kar od milosti cesarjeve pred Bogam in svetam po pravici pričakujemo — pahnete proč zvesto v-danost, nezrušljivo pokornost do Cesarja, vda-nost do austrijske države tega oddelka ar-made, — minulost in sedajnost o tem pričuje — ki je vedno vaše čast in spoštovanje vžival! Bratji! nismo teli s tem vas in svet proti takim nezasluznim ravnanju z nami za podporo naši zatirani narodnosti prositi; zakaj kjerkoli svo-boda, enakost in bratstvo velja, tam bodo z nami enako mislili. Vendar, neganjivi v svojih junaških perzadetjih in naklepih in po vsiljeni nam nepokornosti do konca razkačeni in pri-pravljeni, svoje dobre pravice si svest sovraž-nikom moč svojih junaških ram pokazati, vas le eno zavprašamo: „Boste vi v tem svetim boju, ki tudi vašo čast zadeva, naši očitni protivniki?“ Odgovorite, prosimo vas!

Graničarski polki.

V Zagrebu 16. t. m. Predvčeranjem je sem prišel adjutant generala Rastiča iz Srema, g. Miletič in je prinesel štafeto na Bana. Naša stranka stoji dobro; okoli 20,000 Serbov je na polji in to so rojeni in izurjeni vojaki. Iz knezovine serbske jih je prestopilo le 5000, ali v času potrebe jih more 20,000 priti. V Graniči se drugi ukazi ne prejema jo razun ba-novih. — Hrabowsky je star mož in je le zato madžaron, ker ima mlado ženo Madžarko. Danas je odšel 3. banalski polk (regiment) na Podravino, kjer jih je že okoli 15,000 Graničarov. Slabo so oblečeni in obuti, samo puške imajo dobre. Kaj mara graničar za to, „Živio Jelačić!“ to mu je poglavitna reč.

(Národní noviny.)

Dalmacia.

Iz Zadra 9. t. m. Tukey se vse budi in na noge vstaja. Laščina čedalje bolj pada; so-vražstvo proti Nemcam je staro in tudi proti Madžaram se je zdaj silno vnelo. Nek-

tere občine so že poslale banu Jelačiću svoje pisma, v katerim prosijo združenje Dalmacije z Hervati, druge se pa hočejo z njimi zjediniti, kakor hitro se Madžari v resnici odpahnejo. Narodnost slavjanska se še dalje bolj vzdiguje in njeni narveči sovražniki, poitaliančenci zdaj spoznajo, da jim je boljši, Slavjanam biti, ko Nemcam. (Bog hotel, da bi tudi naši slepi Nemškutarji to spoznali!) V Zadru se jih mnogo uči serbski jezik. Duhovniki razlagajo, kaj de je narodnost, slavjanstvo i. t. d. (Tudi pri nas bi bilo dobro!) (Belgrad. Nov.)

Iz nagovora, s katerim je g. Dr. Božidar Petranović poslanec za Dunajski ustavo dajavni zbor v Kninu v Dalmaciji svoje misli v pričo svojih volivcev razodel, stavimo tu nasledne verste: „Poganjal se bodem (in vem, de boste to radi slišali), poganjal se bom, de se mili naš hervaški jezik berž ko bo mogoče vpelja v šole in pisarnice. Tako bote vi bratji kmetovavci vse razumeli, kar se bode pri sodni oblasti govorilo in ravnalo, in ne bo vam treba več z boječo roko križa na pisma delati. Mi smo Hervati, za to moramo narodnost svojo in jezik čuvati ko punčico v očesi in braniti jo do zadne kaplje kervi. — Kar se združenja in zjedinenja z Hervati in Slavonci ko z našimi pravimi bratji vtiče, se bode o njem in sicer na polni vzajemni enakosti in bratstvu na državnim zboru govorilo. (Iz Zore dalmat.)

Česka dežela.

Novo ministerstvo je službo deželnega predsednika grofu Levu Thunu odvzelo in grofu iz Rothkircha izročilo. —

Mnogo pražkih mestjanov je podpisalo protest zavoljo srušenja društva „Svornost“ in ga je ministerstvu poslalo. —

Česki plemenitaši ali zlahtniki so toliko zgubili zaupanje naroda, da le eden izmed njih za poslanca ni izvolen. (To velja tudi v družih deželah). —

Poveda se nam, da je obseda nehala, in vendar še zevajo na nas dol iz Gradčina štuki in vojaki so razpoloženi ko v taboru na Mali strani. (Wčela.)

Volitve poslancov za Dunajski zbor se lepo godijo; same znane rodoljube zbirajo naši dragi Čehi. Bog daj, da bi vsi Slavjani na Dunaju v rečeh, ki slavjansko narodnost in samostalnost in neokrajšano svitlobo Austrie zadenejo, ene misli bili, in ko terdi, nepremakljivi zid se sovražnikom postavili!

Ogerska dežela.

Od dolnje Donave. 14. dan t. m. so se lotili Serbov pri šent. Tomasu madžarski dobrovoljci, katerim je bilo nekoliko bataljonov pešcov pridjanih in pa en regiment huzarov, vendar niso vžugali, temuč so 300 svojih zgubili; 7 huzarov so Serbi vjeli in v Karlovic odpeljali. 15. d. t. m. so sicer Madžari nekoliko zmagali ali berž drugi dan so Serblji z serčnim napadom vse nazaj dobili, in pa še zraven 2 štuka in 3 bandere, so pod se spravili Veršec, Ečko, so obsedli Bečkerek in so se pomaknili naprej do ozidja Temišvara (terdnjave). Knez Serbski je bil 3000 vojakov poslal. (Agr. Z.)

Iz Karlovca 2. 3. 5. t. m. Bitva pri šent Tomažu je terpela od zore do dveh popoldne, 300 sovražnikov je padlo. — Vjeta je sovražna štafeta verlo važna, mi znamo zdaj celo stanje neprijatelsko. Tudi Feldvarac je naš, ravno tako Ečka, ki je v plamenu. Tudi Bečkerek smo dobili. Slava graničaram in Serbam!

Ko so Madžari pod šen-Tomašom hudo raztočeni bili, so se razšli po serbskih selih in tam z vso divjostjo razsajajo in mesarijo, ženske in otroke pobijajo. Glej, kakšni ljudje so Madžari! Oni pokazujejo svoje junaštvo nad slabimi otroci in ženami. Ne velja več eden drugiga pokoriti, ampak prav iztrebiti, pokončati se; to je vojska narodniga pokončanja; ali moramo mi ali pa Madžari nehati na svetu biti — pred ne bo miru! (Beograd. Nov.)

Štiri dolni graničarski polki (valaški, ilirski, pančevski, in petrovardinski in bataljon čajkistov) so se zoperstavili ogerskimu ministerstvu. Oficirji so mogli kvitirati (službo pustiti). Ljudstvo je strašno razkačeno čez Madžare. Vse ljudstvo in graničari vpijo: „Bog živi Austrio in Cara Ferdinanda“. (Oest. Z.)

Galicija in Vladimiria.

Iz Lvova. Gališka vlada pomaga kolikor je moč Rusinam k omiki njihoviga jezika in narodnosti. Poštni uradi so dobili zavkaz, prejematí naročila na rusinski časopis „Zora hališka“ brez plačila. Zato jezi se čez Rusine polska stranka, ktere organ je „Dzennik narodowy“. (Praž. nov.) Stari greh Slavjanov medsebojna prepirljivost!

Lombardsko-beneško kraljestvo.

Iz Verone 23. Maliga Serpana. Danas zgodaj se je poljni maršal vzdignil proti sovražniku, ki se je na „Somma Campagna“ terdno vstopil bil, ter se ga je lotil. Že ob devetih vjuro je bilo poznati, da dobro napredujejo naši, ker se je strel iz štukov zmiram manj slišal. Okoli dveh popoldne pride novica, da so naši popolnoma zmagali; dosti oficirjev je padlo ali pa ranjenih. Natanjko se pa še ni nič zvedlo. (J. d. Oest. Lloyd.)

Po današnjih novicah iz Verone od 19. t. m. se tam ni nič premenilo. Iz Mestre pa se zve de so Neapolitanci, od kralja poklicani, in pa Rimljani in Toskanci, domu odšli, tako de v Benetkah ni družiga ko Piemontesi in pa mestna straža. — (Wien. Z.)

Graničari v Italii (iz ust nekiga Serežana). Narhrabriši v laških armadah so Graničari. Lahki sami to spričujejo in Carlo Alberto je rekel, da bi z Graničari že zdavno pred Dunajem bil. Kjer je narveči nevarnost, nar hujši ogen, švabski velitelji zapovedó: „Die Barbaren voran“. Ali ti „barbari Croati“ so vendar vljudniši sovražniki, ko „p. Tedeschi“, tako sami Lahki terdijó. Graničar ima sam ženo in otroke, nedotakne se rodovine sovražnikov; v sramotanju žen so se le Nemci zkazali, in na-nje je mogel Radecky naglo sodbo oznaniti. In veste kako se splečuje hrabrost slavjanska? Da se ji nemški mladič za oficirja, in nemški velitel popiše celo polo tako le: „Die deutsche Tapferkeit hat sich abermals bewährt“; in celo nemško novičarstvo raznaša po sveti: „Die Ehre Deutschlands ist gerettet“. Ali Graničari to dobro vedó. (Národní noviny.)

Ptuje dežele.

Nemci.

Frankobrod na Majnu. Novoizvoljeni opravnik nemške države (deutschen Reichs) je pred svojim odhodom na Dunaj obljubil, berž ko bo mogoče, se austrijskiga namestništva znébiti in v Frankobrod se verniti, si je tudi nove državne (Reichs-) ministre izbral, ki so bili vsem nemškim vladam (torej tudi austrijski) oznanjeni, in je vikši vodstvo (Oberleitung) vesoljne nemške oborožane moči prevzel, kar je tudi vsem bojnim ministerstvom posamesnih k Nemcam prišteti držav z tem zavkazam napovedano bilo, da bi se vsi nemški zvezni armadi (Bundestruppen) (tudi Slovenecam!) nemške trojnobarvne kokarde dale in zraven kodar je moč tudi s štuki streljalo. Med tem se dalje posvetuje narodni nemški zbor čez zvonajne razmere, čez prepoved naše austrijske vlade, gotovino (srebro in zlato) v ptušino voziti, ravno tako tudi čez vpiranje posamesnih nemških vlad, sosebno pa čez Hannoveranskiga kralja, kateri rajši deželo zapusti, kakor de bi se nemškemu novimu Cesarju ali njegovimu namestniku popolnoma v kozji rog djati pustil; njega so v Frankobrodu puntarja imenovali, kjer se sklepam narodniga zbora popolnoma podverči noče; in ravno tako bi tedej v očeh Frankobrodčanov naš presvitli Cesar puntar bil, ako bi po izreku rajniga

Pillersdorfoviga ministerstva nemške sklepe domači presoji izročiti hotel.

Po načertu oblasti središni (Central-Reichsgewalt) danih pravic, ki ga je posebni odbor (Verfassungs-Ausschuss) izdelal, ima sedajni opravnik (Reichsverweser) in kdor bo za njim, pravico: vse nemške države pri ptujih namestovati, tako de posamesne države (in zatorej tudi Austria) nema pravice, stanovitne poslanike (Gesandte) in konzule pri zvonajnih državah imeti; dalej pravico čez vojsko in mir, čez vso oborožano moč na kopnim in na morji, čez celo državno armado (in torej tudi čez austrijsko), dalej edino pravico, železne ceste zidariti; kadar je treba državne dolgove (Reichsschulden) delati; vse dnarje kovati; državne davke (Reichssteuern) razpisovati; vse pošte upravljati in colne davko od Danske meje do Istrie pobirati i. t. d. i. t. d. Samostalnost posamesnih držav (in torej tudi Austrie) le toliko še za naprej obstane, kolikor to zamore zraven centralne državne oblasti biti in vse postave posamesnih držav (in zatorej tudi Austrie) ne veljajo nič, če nemški državni ustavi (Reichsverfassung) ali pa zapovedim centralne oblasti nasproti stojé. — To, Slovenci! Nemci hočejo, to bodo sklenili. Koliko po tem takim bo še oblasti ostalo za nemške vlade, za našiga presvitliga Cesarja? To berite, nemški ali nemškutarški hinavci! in resnico govorite, in ne slepite lahkovernih Slovencev z goljufnimi besedami, kakor so te le: „Kaj so vam Nemci storili? zakaj jih sovražite, zjedinite se rajši lepo z njimi, bodimo se prijatli in pomagajmo si proti zvonajnim sovražnikom; saj Nemci Austrie čast ne bodo kratili, ampak jo še povzdignili!“ — To so lažnjive besede goljufnih Siren. Kdor pa sklepe in počenjanje Frankobrodčanov bere ali povedati sliši, in se ne zgane, — je ali nevedna sirota, ali pa kužni hudobnež! Ako je le vprašanje o medsebojni pomoči, ktere Slavjani Nemcam nigdar odrekli nismo, čemu je treba, da se namesto toliko držav ena sama nemška država stori?; in ako bi to treba bilo, zakaj se mora ta nova država ravno *nemška* imenovati, akoravno bi toliko Slavjanov moglo vanjo se vpreči pustiti, da bi nemško zgodovino ko hlapci z slavnimi čini polnili in Nemcam pomagali čes „slavische Raçe“ gerlo razpenjati!

Frankf. Oberp. Z. piše: Nadvojvoda Joan mora še verniti se na Dunaj ko namestnik Cesarjev, da bi skerbel za deželo, ktera tudi sliši pod njega vlado ko nemškiga državniga vladarja.

Razne demokratiške društva na Nemškim (v Kelnu, na Dunaju, v Kraloveu (Königsberg)) so se hudo postavile narodnimu zboru v Frankfortu, da je neodgovorniga vladarja si izbral. Kdor je za neodgovornost svoj glas dal, ta de je izdajavec. Veliko veselje za noviga vladarja!

— 21. t. m. Danas je zopet na oglih nekterih ulic natisnen Heckerov razglas nabit pod nadpisom: „Samo od republike zamorejo Nemci rešenja pričakati.“

Poljsko.

Poznani. Veliko se govori po nemških časopisih, da se Polaki zopet napravljajo na boj, da so zopet serčnost in nove pomočke dobili i. t. d.

Francozka dežela.

Vsak se zdaj v Parizu zapré, če le kako strahljivo novico raznaša. Vojaki so sicer iz eniga tabora (na Boulevard du Temple) šli, vendar se še zmeram oestro čuje nad Parizam; kasarne so polne vojakov, tu in tam so še tabori. Iz vsiga se vidi, da prave svobode tam ni. Zmerno in pametno se mora vsaka reč vživati, če hoče kaj teka imeti.

Velika Britania.

Lord Palmerston, minister zvonajnih oprav se vedno poganja prijateljstvo z Rusi obdržati in vterditi; če je le moč, se skuša Rusam kaj prikupiti. Zastran nemško-danskih dolgočasnih preprirov je z caram Miklavžam enih misel, in nar beržej tudi gledé na punt v Valahii in Moldavi. Palmerston nič ne skriva, da ako bi čez Evropo se republika prevec raztegovati jela, bi Angleži in Rusi združeni zajez stavili. —

Italia.

Siciliani so si izbrali za kralja vojvoda Genoveškiga, drugiga sina kralja Alberta (roj. 15. Listop. 1822).

Moldavia in Valahija.

Jasy 17. Maliserp. Provizorna vlada v Bukareštu je padla; kakor hitro so jeli Rusi in Turki naprej stopati, in stari red in vlada se kmalo poverne.

Nepolitiški del.

Slovo pri odhodu na vojsko.

Ona.

Dragi hočeš res me zapustiti,
V daljne kraje tje na vojsko iti,
Kjer sovražnikov brezbrojnih puše
Mnoge ločijo nam ljube duše.

On.

Zapové dolžnost in kliče Slava,
Meni je pogum veljavnost prava;
V boju bodem skazal se junaka,
Kjer me smert alj slave venec čaka.

Oba.

Bojevati hrabro se za cara,
Je Slovencev vernih slava stara.

Ona.

V duhu bodem zmirej te spremila
In za srečo tvojo bom molila;
Daj Bog, de na persih serce moje
Zopet čuti biti serce tvoje.

On.

To je v božjih rokah, njega volja,
Naj me vodi v sredi bitve polja;
Domovino svojo serčno ljubim,
Nje koristi svojo kri obljubim.

Oba.

Bojevati se za dom in cara
Je Slovencev vernih slava stara.

Ona.

Rožice na vertu bom sadila,
S solzicami svojimi pojila;
Kadar v njedre denem si jih bele,
Bodo za te le čversto cvetele.

On.

Naj ljubši so rože tvoje lica,
Hrani te nedolžne mi deklica!
Tebe v sercu, v desni pa strelico —
Zmagam naj alj padem za resnico.

Oba.

Biti se za dom, resnico, cara
Je Slovencev vernih slava stara.

Ona.

Trum brezbrojnih Car ima vojšakov
Kojnkov, pešcov, silnih še junakov,
Zmago slavno bodo zadobili, —
Bodi ti pri meni, ti moj mili!

On.

Da Slovenska čast in Slava klije,
Pred Slovenijo se ptuje odkrije,
Hočemo do solnca se skazati, —
Da nihče nam slave več ne krati.

Oba.

So Slovenci slave vredni sini,
Blesk in čast dobé spet domovini!

M. Semrajčovi.

Prošnja

austrijskih Slavjanov, namenjena nj. Vel. Cesarju in kralju (nacert).

Vaše c. kr. Veličanstvo! Z zaupanjem na milostljive, za res očetovske misli V. c. kr. Vel., katerih jasni dokazi so nepozabljivo vtisnjeni v hvaležno serce slednjega državljana, kakor dalje sega milostljivo zezlo (Zepfer) V. c. kr. V. pristopijo k prestolu vašega Veličanstva namestniki austrijskih Slavjanov zbrani v shodu v Pragi, de bi s vso dolžno častjo predložili želje in prošnje vsih narodov slavjanske kervi v Austrii.

Godi se velika in silna prememba v političkih razmerah cele Evrope. Stara politika pridvorna, razsojevavši svojovoljno čez osode narodov, je proč. Evrope, kakorsna je bila leta 1815, ni več; narodi so se zbudili k zavesti in samostalnosti.

Bolj ko druge države je prejelo to gibanje austrijsko cesarstvo. Le nasilni odzgori napravljene srednišni moči je bilo mogoče, združitev tako razdelnih narodnost obdržati v edini državni napravi; in ta naprava umetno osnovana z mrežami vradništva (bureaukratie) nad narodi raztegnenim se ni mogla ohraniti kakor le z nasilnimi sredstvi samovladne moči.

Praviga narodniga razsnovanja posamesnih narodnost pri takim nenaravnim vlade načinu biti ni moglo; temoč se je moglo s vsemi sredstvi, kolikor je bilo moč, zadržavati in zatirati. Austria je skusila žalostne nasledke terdovratne izpeljave taciga vladanja in jih še

terpi po njegovim padu. Narod prestopi naglo brez vsch posrednih korakov iz polne tmine na svitlo svobode jasno žareče, iz mladoletja v taki stan, ki polno političsko dorast tirja. Narodnosti od sebe oddaljevane si stojé sovražno nasproti; zaupnost je zginila, dohodki so skazeni; kupčija in obertnost slabi; državna vez Austrie se na videz razpuša; razmere družbe ljudske in občinstva so clo v svojih podlagah močno ogugane.

Po previdnosti božji, ktere ravnanje se današnjega dne močneje ko kedaj v begu historije pokazuje, poklicano je Vaše c. kr. V. za branitelja narodov. Po Bogu ležé v roči V. c. k. Vel. osode narodov austrijskih, kakor tudi sredstva za obrano in okrepčanje njih svobode, v zajez studencov vse nesreče, ki jim grozijo. Za to se zbirajo narodi slavjanski austrijskiga cesarstva okoli prestolja V. c. kr. V. z polnim detinskim zaupanjem, v očetovsko blagovoljnost V. c. kr. V. za to prosivši, de jim pomoglej podaste, s kterimi se edino svoboda njih zagotoviti, cesarstvo obvarvati in neizrekljiva nezgoda (nesreča) odverniti zamore.

Prihodna mogočnost Austrie na svobodnim razsnovanju (omikanju) vsch, zlasti pak slavjanskih narodnost leži, ktere so s politiko poderitiga vladanja v svojih narsvetejših prirojenih pravicah hudo, clo smertno ranjene bile. Podeljenje enakih pravic tem različnim narodnostim je narmočnejši, nar imenitniši pomoglej, ki Austrio iz groznih valov tega časa osvoboditi zamore, de bi z božjo pomočjo brez ran z novo močjo in ceno iz velikih svetobornih dogodeb se rešila. Mi sinovi velikiga plemena slavjanskiga, čigar različni odrasliki (veje) se pod očetovsko vlado V. c. kr. V. zdaj svobode veselijo, hočemo k prerorenju austrijske države v tem pomenu zvesto in z dostikrat skušenimi močmi pripomoči. Vrednimo pobratenju narodov eniga plemena pod žezlam V. c. kr. V. bodi dana podlaga popolne enake pravice vsch narodnost, iz kterih ima v novo rojena Austria obstati, ko država federativna (zvezna, združena).

Poznavši važnost te dobe stopimo k djanju, se približamo eden k drugim v brambo svoje ustavne in narodne svobode, krepko odvernivši sledni poskus, nam ptujih zavez in ptujih naprav vsiliti.

(Dalje sledi.)

Opominki

na sestavek, kateriga je „Slovenija“ u 3. listu prinesla pod nadpisom: „Kakšen jezik bodemo vzeli za šole in pisarnice po slovenskih krajih“.

Mila Slovenšina, kaj se bo še z teboj godilo? Dozdaj so te Nemci zatirali, ino ravno v teh časih si silno perzadevajo, te popolnoma zatreti. Rodoljubi domorođci pa želijo in se trudijo, te iz gomile, pod katero si jezero let v terdi tamnoti ležala, potegniti in izbuditi. Pa kaj beremo? Med nami, med Slovenci je Slovenec vstal, ki trobi, de imamo svoj jezik popustiti ter družiga — ilirskiga — se poprijeti, in le tega v šole in pisarnice vpeljati! In zakaj? To gosp. M. z veliko besedim dokazuje.

Pervič pravi, de Slovenšina še nima knjižestva ali literature. Res je, de take nimamo, kakšno drugi Slavjani, posebno Čehi, Poljaki, Iliri imajo. Ako je pa nimamo, jo bodemo dobili. Pa je res taka? Ali se duh Slovenšine ni zbudil, ali ne cvetijo naj lepsi cvetice narodniga jezika tudi pri nas? Nam ne prinese vsako leto veliko lepih slovenskih knjig? So imena: Vodnik, Volkmar, Slomšek, Vertove, Prešerin, Murko, Kremlj vam, gosp. M., neznane? Niste nikoli od pesmih krajnskiga naroda, od krajnske Čebelice, od stajarskih in hervaških pesem, od Drobline in drugih slišali? Vam slovenski časopisi pred oči ne pridejo? Ali to ni književstvo? ali ni saj početje literature?

Drugo napotje, ki brani, de bi se po časi slovensko knjižestvo osnovalo, pravi učen gosp. M., je dogodivšina. Kaj? Slovenski narod ni nič lepiga, nič junakoserčniga, nič veličanskiga, nič takiga storil, kar bi popisa in petja vredno bilo? To je krivično dolženje. Naj le debele Valvazorjove knjige prebira, in mnogo slavniga bo najdel, kar že dolgo slovenskiga Homera al Herodota perčakuje.

Dalje je gosp. M. prepričan, de na naših šolah slovenski jezik se učiti mora, pa pravi, de je brez krestomatije clo nemogoče, kaj prida pridelati. Ako se nimamo krestomatije, jo bodemo napravili. Le „Novice“ so nam od svojiga početka do dosihmal toliko lepiga in

mladini pripravniga donesle, de se samo iz njih prav lahko lepa krestomatija (nabirka izgledov) napraviti da.

„Torej — piše gosp. M. dalje — popustimo slovenski jezik in se obrnimo k drugimu.“ Tega pa ne! Per vsim, kar nam je sveto, materniga jezika, kateriga mile glase smo iz ust naših mater slišali, ne popustimo; ta bo nam vse svoje žive dni drag in ljub. Naši narodnosti, časti ino sreči ni nič bolj nevarniga, ko če se domači jezik zatere ino si ji ptuj prisili. Vzemi človeku jezik (Sprache) njegov in vse si mu vzeli.

Resnica je, de Iliri imajo obilnejšo literaturo, ki veliko lepiga in krepkiga obseže, ino branja nam dovolj ponudi; pa nikjer ni vkazano, de bi zavoljo tega mogli mi svoj jezik popustiti in samo ilirskiga se naučiti. Verh tega književno izobraženi med nami tudi druge slavjanske narečja umejo, ter radi ilirske, česke in druge slavjanske knjige berejo. Kaj pa bo mili naš kmet rekel, ako mu bote omenili, de mora svoj krajnski ali slovenski jezik pozabiti in na svoje stare dni noviga, ilirskiga, se navaditi?

Tedaj še enkrat: Slovenci Slovenšine ne bodemo popustili, in od takiga zapušenja le govoriti je že pregreha zoper domovino!

Dr. J. Schubitz.

Slovensko društvo v Ljubljani svojim domorođcam!

Novo vstanovljeni odbor slovenskiga društva je v velikim zboru 6. dan pretečeniga mesca posvetovane in poterjene postave spisal in natisniti dal. Današnjemu listu so priložene.

Nadjamo se, de smo namen in opravilo slovenskiga društva v teh postavah razložno dokazali, in de je na tanjko v vsakim razdelku pot razložena, po kteri društvo misli svoj imenitni namen v prid domovine doseči.

Potrebno in koristno slovenskiga društva na dolgo in široko svojim pravim domorođcam dokazovati, nam ni potreba, ker Vi z nami vred čutite, de obėnokoristna reč mnogih rok potrebuje, ako se hoče tako opravljati, de je v slavo in gotov prid domovini!

Novi časi terjajo nov trud. Tudi naš slovenski jezik, ki je dolgo zanemárjen počival, je dobil po ustavi, ki jo je nam presvitli Cesar dodelil, pravično veljavo, in bo vpeljan v šole, pisarnice in občinsko življenje. V pomoč vsiga tega pa je treba, de se slovenski jezik, toliko let le od posamesnih rodoljubov obdelovan, z združeno močjo omikovati in piliti začne. Zdej zdej, dragi domorođci! je čas, de poslušamo glas našiga slavniga Koseskiga, ki nas opominja:

Jezik očistite pég, opilite gladko mu ružo,
Kar je najétiga v njem, dajte sosedu nazaj,
Kincite ga iz lastne moči, iz lastniga vira!
Jasno ko struna bo pel, zvonu enako donil,
Pričal vašo modrost na desno, na levo narodam.

Res je začetek trud, okorna beseda detinstva,
Tega ne vstrašite se, moč neizmerna je sklep!
Volja popráv vam bodi in skérb, izida ni dvombe,
Glejte ta hrast košat, hrastič očetu je bil:
Zakon natóre je tak, de iz maliga rase veliko!

In takó tudi mi upamo, de bo — kakor za našo domovino mnogo zaslužen gosp. Vertove želi — iz zdej se pohlevne slovenske družbice v malo létih slovenska akademija razcvetela v podporo mnogih vednost, ktere so Slovencu tako potrebne! Kolikor več bo rodoljubov v druztvo stopilo, toliko več bo druztvo opravilo, toliko hitreji in toliko boljši. Na Vas se tedej opira domorodna reč — brez Vas pa razpade.

Sprejemite tedej, dragi domorođci! to povabilo s tako rodoljubnim sercam, s kakorsnim je pisano

od odbora slovenskiga društva.

S m e s .

Neki mestjan iz Male strane v Pragi, ud svornosti, ki je bil zvedil, de se udje tega društva lovijo in zapirajo, je sam na Gradčín šel in se je ko takiga ovadil. Brez izpraševanja so ga zaperli in še le čez 11 dni pred komisijo poklicali, kteri se je čez 20 dni zljubilo, ga domu pustiti.

V Silezii se marsiktera vas oglasuje, de so jo pri volenju poslancov za Frankobrodski zbor, ker nihče ni vedil, kaj in kako, ogoljufali in de bi te poslance radi nazaj imeli.

(Tygodnik Cieszynski).

Popravek. V Vodnikovi pesmi »Illyria rediviva« v 5. listu Slovenije beri namesto: Regnerata tota tellus »Regnerata tota novae«.